

מפני הארץ. ויש צומצמק ביאר כדרך אפשר בביאר הירושלים. צומצמק צננ' דחשאה דאין צו דמות הגוף ולא גוף היא בענין החורה ומצות השייכים אל העצמות. הנה עמ"ו י"ז שכוונה הביאר הוא. כי הממשכה והחשפה היא חכמה אל האתעוד'ה, שמה העבודה כחמ"ו והמפה, באופן כוח, שעי' יומשד עצמותו יה'. וכמש"ו בהמשך המכובדים, מדרם וקדוש אשכנז ג'.

וממשך כח"א שס"ז, ושלשה נקראו ארץ כנסת ישראל וחורה שבט"ם ומצות. וכרץ נרמזין במקרא אחד. ארץ ארץ ארץ שמעך דבר ח"י. וי"ד ג'. ענינים אלו ג"כ מושלשים בעצמותו יה'. וביאר הענין הוא. דהנה אר"צ"ג, דמחשבתו של ישראל קדמה לרץ. דבר אפיקן יחודה. וכמאמר"ו במי נמצד כנשמותו של צדיקים, היינו שהם מושלשים למעלה כיוחל עד שכאם היא המצפנה על בראת העולם, וכמכ"ו גם כמה שהיא חרב המציד (בריש ספריו לר"א וא"ת) משל מה. דמה שפנין זה דורש ביאר ומשך מוכנה מעלתו. והיינו, כי משמה (שארץ) מושלשים בעצמותו יה'. ועד"ו ענין המצות, ארץ אשר יצו (שארץ) עצמות יצו קדמהו. ולא ה' ככרד שהמצות הו' ארץו עצמא"ו וכמ"ש"ו, וענינים אולם, אהם כח"ב מעלה אני ענינים כארץו עצמא"ו, שמה כח"ב. מצות הו'. אלא יש בחי' מצותה כמכ"ו בלע"ה"ו, היינו מה שהמצות מושלשות בהעצמות. ועד"ו חתורה ארץ שפא בשמים היא"ו, וידדו קדמה דקא על מה שכתב"א מישאל בניהו ושינה בשפ"ו. כ"מ. שושה הוא למעלה מבחי' החכמה. דאוריאה וקב"ה כולא חוד"ו, על שיש מעלה בהיחוד וחורה על היחוד דמצות. כמכ"ו כד"ה דהבין החמש בין חורה למצותה"ו, מיוסד על המרקים כמכ"ו המכארים ענינים אלו"א.

והנה ג' בחי' ארץ ארץ ארץ נרמזין כולם במקרא אחד. והענין הוא, דע"י שכא"א מישאל וכך ישראל עוסקים במצות מלכות ובכצרות כל המצות. ובענין אחד בחורה ובכצרות כל החורה. הנה כשלימוד החורה וקיום המצות ע"י ישראל קדמה הוא בהקדמת כדמת החורה בא"י נותן החורה. היינו הנותן בעצמו, עצמ"ה. ובכ"ה המצות, אשר קדשנו במצותיו וצונו. והקדמת נעשה נעשמה, היינו

- 12. א. ג. (13) ירמ"ב כב. כס (14) ב"ר פ"א. ד. (15) שם פ"ח. ז.
- 16. שם פ"ה. ח. (17) ת"ו ת"ל (עו. סע"א). (18) במחוקקו נו. ג. (19) ח"ג ק"ג. א. (20) שלח נו. א. סידור ד. ז. (21) ראה ב"ר ס. ב. (22) תתי פ"א ורמב"ו בשם החזק. וראו ח"א כד. א. ח"ב פ. א. ת"ו ת"ז חכ"ב.
- (23) דתם ב"קונטרס מאתרי חודש אילול ה'תשכ"ג. ומה"ע תקס"ח ח"ב ע' חרות. (24) ראה פכ"ו. ומהטעם בליקט פירושם ומ"ס לשם.

הנחת הו' בקר' חנה

כס"ד. ש"פ קרח. אר"ה חמו ה'חש"מ.

השמים כסאי והארץ הרים רגלי איזה בית אשר תבנו לי ואיזה מקום מנוחתו"ו. וידוע ח"ה ביה בתי"א בחתומי (ובחודשים שלח"ו). שהיו ארץ צו דמות הגוף ולא גוף"ו. וארץ שייך צומל ענין יה'. כסאי חכום רגלי רגלי וכו'. וכןאורה צריך דהבין ח"ה כל החורה קדמה מוח. החי מחמתה. דכתיב בראשית ברא אפיקים נו וראמ"ם בהלכות וסדר החורה כסעם חובר. עפי שדכרה חורה בלשון בני אדם. וא"כ מדוע מדייקים דקא כמסוק הו' מה"ע כסאי והיום רגלי וכו'. ויש צומל כדרך אפשר בביאר ח"ה. ע"ס מ"ש כ"ק ארמ"ר ה"צ"ט, בביאר חכום ארץ צו דמות הגוף ולא גוף. וידוע מהשיא ע"י"ו דכיון שאין צו דמות הגוף מכש"כ שאין צו גוף. אר הענין הוא כי האצילות נק' גמא. ובי"ע הם בחי' דמות הגוף. וכמדע בענין כדמותו. והו' אין צו דמות הגוף ולא גוף. היינו, דלא מרביע שב"ע אינם בערך כו' (אין צו דמות הגוף ולא גוף). אלא גם אצילות והם שווא ע"ס האצות) כלא חשיב (ולא גוף). היינו שהוא מובדל לא רק מבי"ע המשמים. שמה ענין הנשפץ בכל החורה כולה (וכנגדה. ע"י מבי"ע המשמים. שמה ענין הרוחניים. ואפי"ו מעולם האצילות. וק"ו ב"י מה שמדייקים במסוק הו' דקא כי ע"ס המכארי בהודשים מדובר במסוק הו' בחורה ומצות חכמה. אשר כל ענינים ארץ שייכים ארץ העצמות. דהחפשה היא אפי"ו עצמא"ו. והמצות הו' רצונו של חכ"ה החורה היא חכמתו של חכ"ה. אשר הוא וחכמתו ורצונו אחד"ו. וזהו מה שמדייקים במ"ש כסאי והיום רגלי וכו'. שהיו אין צו דמות הגוף ולא גוף. דהעצמות הוא שלא בערך כפי"ע ואצילות וכו'.

ומכאן בהמאמר, דהשמים כסאי קאי על החורה שהיא עי"ם הכסא שנעשה לשבת. וישנה זו היא השפעה צנני עמידה, שכשהאדם עומד, הנה הוא בעלי קומה וראשו ומחו נבוהים מעל הארץ, וע"י ישיבתו, לשפל הראש למטה, והגוף והרגלים אינם במדרגה אחת, וכך החורה, נעשה כסא צא"ם ב"ה. והארץ חודם רגלי קאי על המצות שהם ע"ד ענין החודם שמעמלדי"ם חמת רגלי היושב דהגבי, הרגל

- 1) ישע"ו. א. (2) ראה גם סה"מ תקס"ה ח"ב ע' חשה ואילך. (3) אר"ה בראשית כרך ו חתכ"ב. א. סה"מ חר"ה ע' רען. (4) ע"פ פיוס נגל. וראה גם פה"מ להרמב"ם פ' חלק יסוד הג'. (5) שמות ס. ג. ועוד. (6) זכריה א. יב. ועוד. (7) פ"א ח"ס. (8) שם חתכ"ב. ב. וראה גם אר"ה במדבר ע' חתקעו.
- (9) של"ה שפי האחריות בהחלתו (ח. ב). סידור שער השמים (פיוס נגל).
- (10) פודס של"ב פ"ב בשם חספ"ר. (11) ראה תתי פ"ד. ועוד.

א"ת
כ"ה
כ"ו

א"ת
כ"ה
כ"ו
א"ת
כ"ה
כ"ו
א"ת
כ"ה
כ"ו

ב"ד. ש"פ חוקת, ו' תמוז ה'תש"מ. הנתח התי בלתי מוגה

זאת חוקת התורה ג'ו' וידוע דיוק רבותינו נשיאינו בות', קמה נאמר חוקת התורה ולא חוקת הפרה כמו שנאמרז ואת חוקת הפסה ג'. והענין הוא, דהנה פרה אדומה באה לטמא מטומאת מת, וא"י במדשד דכשהגיע משה לטומאת מת נחכרמו פניו כי לא ידע כמה הוא סודותו. דמשה רבינו רצה לפעור שלימותו בכל הענינים, ועד"ו בענין זה, לטמא טומאת מת, וכשהגיע לזה נחכרמו פניו כי על שאמה היא חוקת כל החורה, כי פרה אדומה באה פתח ענין המיתה, אדם כי ימות באוה"ק, דענין המיתה נפער ע"י חטא עה"ד שהי' חטא בלתי ומקור כלל החטאים, דלפני חטא עה"ד כתיב אני אמרת אלפים אדם ג'ו', והי' לעולם, וחטא זה פער ענין המיתה. דמה מוגה, שתקינו המסובב דחטא עה"ד, ענין המיתה, קשור עם כליות החורה.

וביאר הענין הוא, הנה כך החורה ומצוותי' נחלקים לב' קיום בלפניים, המשכה מלמעלה לטהר והצלה מלמטה למעלה. דהנה החורה ניתנה מן השמים כמ"שש כל מן השמים דברתי עמכם, המשכה מלמעלה ט'. וענין ההצלה מלמעלה ט' שבחורה הוא כמאד"ו פ' חורה לא בשמים היא, וכמ"שוי חכמים מלשיבים קולפי' גם בחורה ששפעה, החורה צ"י לטהר דוקא, עד שפיע"ו פועלים עליו גם בחורה ששפעה, בודאי במדשדו שהקב"ה אומר לפמליא שלו אני ואהם נלד אצל בית זין שפ' מטה, וכמבואר בארוכה באג"ק"ע 122 דדוקא החתומים יכולים לברר הספיקות שבחורה (משא"כ למעלה). וב' אומנים אלו ישנם גם בפימור החורה כפשוטו. דחלף הפימור הוא למיגורט"ו, פימור מה ששמע מרבו ורבו מרבו עד משה רבינו שקבר חורה מטיני, היינו שומר מה שמקבר מלמעלה. ואח"כ צ"י הפימור באופן שמתחיל בחורה, דאף שהוא רק הפימור, מ"מ, אם הוא הפימור וחיק, היי' גם אם נמצא בסוף כל החירות, ויכרתו קחול בחורחה, וכיוק לשון חז"ר, לא רק פגרות וכו', אלא קחול"ט. ועד"ו מה דאי' במגולחהו בננוע למה רבינו ורבי עקיבא, שר"ע חזיש דברים לצי

- (1) פרשתנו ט. א. (2) לקי"ת פרשתנו ג. א. (3) בא י. כ. עג. (4) במד"ב פ"ט. ד. (5) פרשתנו ט. י. (6) תחלים ט. ב. (7) בראשית ג. כב. (8) יחזר ב. יט. (9) ראה ב"ב נט. ב. (10) שח"ש ח. ג. וראה רד"ה תישיבת בגובים (בהמשך באחי לגבי) ח"ש"מ. (11) מדיש תחלים פ"א. י. (12) י"ב (קטת, א. א.) ראה שבת טג. א. (14) ראה מגילה יט. ב. וירושלמי פאה פ"ב ח"ד. שמו"ד רמב"ז. ויק"ד רמב"ב. קה"ר פ"א. ט. (ב) פ"ה. ח. (ב) ורעד. וראה בהמשך בהקדמה חגיגה. (15) ראה לקי"ש ח"ט ע' 252 הערה 21. וש"פ. (16) כ"ט. ב.

ביטוי פכפל חרצונו²⁶, עזים"ה, וכן התפיה שהיא אפיו ראה פמרוחיו¹⁰, הנה עי"ו מגלים ענין ג' בחי' אפיו כפי שהם מורששים בהתעצמות.

וממשיך בהכרחו שמעך דבר הוי', היינו שממשיכים ענין זה בשמים וא"י כפשוטם אשר בדבר' ה' שמים נעשו ג'ו'²⁶, עד שנעשים שמים חדשים וא"י חדשה, והכל בשלימות, באופן דאיהו בית אשר תבנו לי ואיהו מקום מנוחתי, לשון מנוחה וקביעות, וגם לשון נחת רוח, בחי' רצון והענוג.

ומסיים בהתפתחותה²⁷ כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה ג'. והענין הוא כי ע"פ יהי' חידוש בכל ג' ענינים אלו, דקיום המצוות יהי' או כמצות רצונך (כמבואר בארוכה בחו"ה פ' ויחזקו²⁸ ובהמשך וככה צאומ"ר מהר"ש"מ וכל"מ.), ועד"ו זימור החורה יהי' באופן דילמד חורה את כל העם כו"ו בבחי' דאי"ו (30) ולמעלה מזה ויא' ילמדו ע"ד איש את רעהו ג', כי כולם ידעו אחו"ז, אחי' היינו עצמם"ה. ועד"ו יהי' או בנין ביהמ"ק, דאף שהוא עומד מוכן מלמעלה²⁹, מ"מ המשכבו הוא ע"י אהרצ"ה (עבודת ישראל).

וממשיך בהכרחו בן יעמוד ויענם ושומכם, ויענם ושומכם קאי ע"י העבודה בזמן הגלות, שע"י (מלעשנן ועבודתונו בזמן הגלות) באים אל הגלויים ולע"פ. וזוהו כן יעמוד ויענם ושומכם שגם עבודה זו חתי' בבחי' עומדים לעשי' בחי' פנימיות ערוק ע"ד עצמם"ה, כמבואר בלקי"ת כוספו.

והמעשה הוא העיקרי³⁰, דע"י העבודה בפימור החורה וקיום המצוות, שילומן הוא ע"י פימור חושבע"פ דוקא, כמבואר באג"ק"ע 34 שפרטי החלכות מבוארים בחושבע"פ דוקא, ובתקדמות עבודת התפילה לפני"ו, וגם צא"ו התפילה היא טורים מוצב ארצה וראשו מוגיע השמימה³⁵, דע"י התפילה עוזרים פ"י הענינים מלמעלה"ע, וכוונת בקיוב ממש לבחי' המצוות ולע"פ, ופימור החורה דלע"פ, ובלין ביהמ"ק, ובקירוב ממש.

- (25) לקי"ת שח"ש כב. א. (26) תחלים ג. א. (27) ישעי' שם כב. (28) צה. א. (29) פ"ו ואילך. (30) לקי"ת צו י, א ואילך. ובכ"ט. (31) יומ"ל לא. (32) ראה בהמשך בלקי"ש ח"ט ע' 418 הערה 64. (33) אבות פ"א מ"א. (34) מ"ט (קט. ב). (35) וראה כה. יב. חז"א רמז, ב. ח"ג רמז, א. שו. ב. ח"ז חמ"ה.